

KUKÁTKO 3

XXII. národní přehlídka amatérského divadla pro děti
Rakovník 2003

Raději režírujeme ve dvou

Podividlo ažažAš se představilo s hrou Tři zlaté vlasy děda Vševěda. Tuto hru si zrežírovali páni Petr Vojkůvka a Vratislav Mikan st. Když jsem sháněla jednoho z nich, omylem jsem zastihla Petra Vojkůvku ve spodním prádle. Chvilí mě nechal čekat, ale pak se dostavil. Kdo si počká, ten se dočká.

Proč jste se vlastně pustili právě do pohádky?

Dalí jsme se na pohádky, protože dospělí nechodí do divadla. Proto jsme u pohádek. Většina pohádek vyžaduje víc osob. Nakonec se dalo najít klíč, jak je zvládnout. Proto jsem začal a zůstal u této pohádky.

Vy osobně si myslíte, že dospělí nechodí do divadla?

Do našeho nechodí. Přijde tak patnáct lidí, i když je na programu napsáno, že jsme byli na národní přehlídce. Ono je to nebaví.

Takže myslíte, že dnešní lidi kultura nepřitahuje?

Dobře, mladý lidi jsou. Akorát každý není na všechno a nabídka je daleko větší než byla. Takže raději zvolí televizi nebo kino. Například v sobotu jsme hráli v menším městě a starosta, když nás vítal na radnici, prohlásil, že v době představení už bohužel něco má. Přesto jsme mu připomněli, že je na představení vítán, že má zajištěnou židli. Ať vezme manželku. A tím to zvadlo. Stejně měl buďto papírový večer, nebo byl u televize a nikam se mu nechtělo.

Proč jste si jako režisér vzal roli děda Vševěda?

Kdybych měl lidi, nehraji. Proto raději režírujeme ve dvou, abychom se navzájem pohlídali.

Takový malý detail. Proč jedna sudička neměla boty?

Tuhle věc řešíme pokaždý. No, prostě je nemá.

Proč bylo tak chudé odívání a málo kulis?

Především kvůli tomu obrazu a zase v jednoduchosti objevuji větší krásu než v něčem přeplácaném. Na to máme televizi. A kombinovat mnohobarevné oděvy?

Při děkovačce se hodně vracíte.

Ne. To je podle publika. Dnešní bylo pěkné, spolupracující, příjemné. Byl větší potlesk. To víte, dvacet lidí vám takový aplaus na děkovačky neudělá.

Sendy Nováková

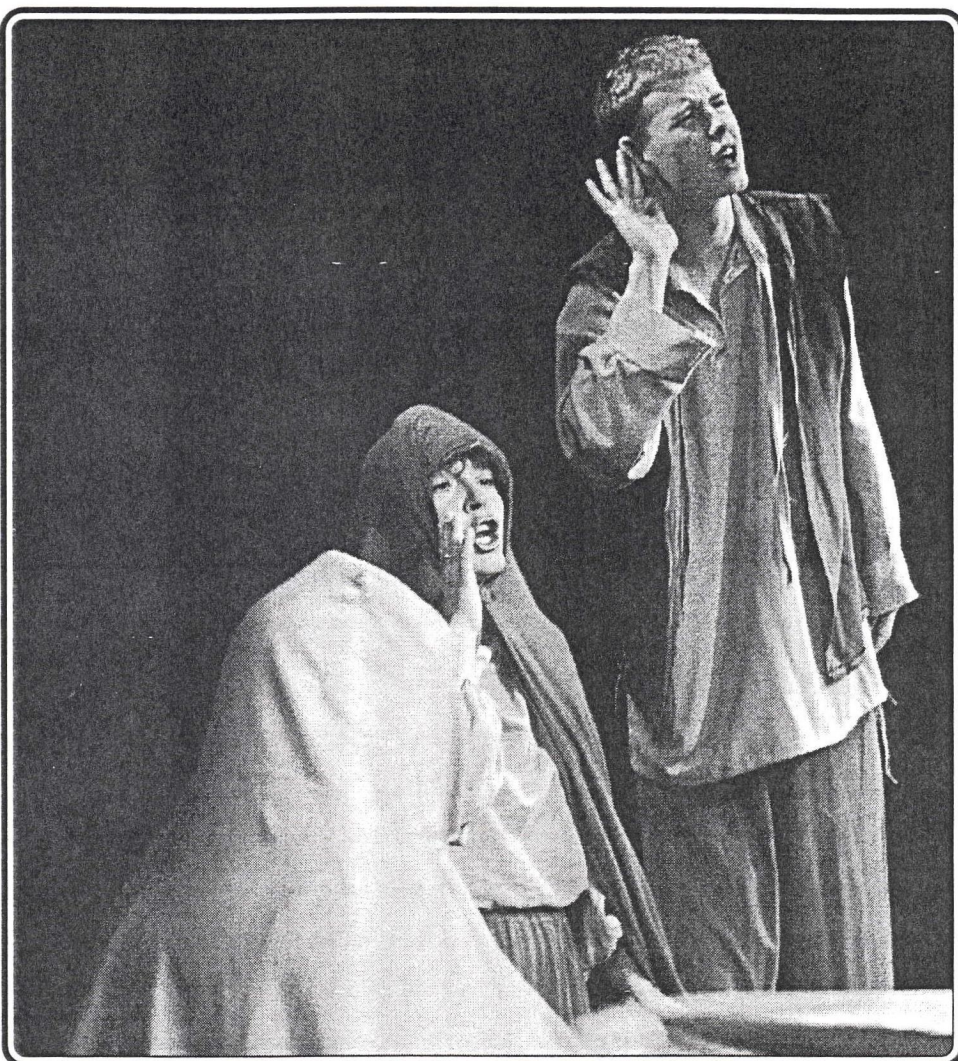
Alespoň vynikne svatebčan, který je pestrý mezi těmi monolity nebo jednobarevnými.

Tři zlaté vlasy děda Vševěda

Podividlo ažažAš, Iva Peřinová

Erbenovy Tři zlaté vlasy děda Vševěda patří k nejfrekventovanějším titulům v oblasti divadla pro děti. A právem, neboť příběh o Plaváčkovi a jeho cestě za dědem Vševědem, okořeněný ambivalentní věštbou sudiček, v sobě obsahuje velkou sílu výpovědi. Podividlo ažažAš si z mnoha možností vybralo adaptaci Ivy Peřinové a nutno konstatovat, že v zásadě byla jejich volba šťastná. Autorka se úsporně – přitom přesně – soustředí na základní příběh a zejména pro divadlo únosně zhušťuje a zkracuje samotnou cestu Plaváčka k dědu Vševědovi a zpět. Peřinová však napsala svou adaptaci evidentně pro loutkové divadlo, tudíž počítá s postupy tohoto typu divadla při samotné jevištní realizaci. S tímto faktem se soubor z Aše, respektive inscenátoři režie (Petr Vojkůvka a Vratislav Mikan st.) při převodu do systému činoherního divadla vyrovnali jen z části. Nejasný je především úhel pohledu na daný příběh, který předloha nabízí tím, že jej vypráví sudičky, které pak ovlivňují i samotné dění na jevišti. Při přehlídkovém představení nám byl však předveden poněkud zmateně prolog se střetem herců a hereček o spánek Plaváčka, jenž vyústil významově do polohy “divadla na divadle”, ve kterém nám herecký kolektiv jako celek bude hrát příběh o Plaváčkovi. Ona moc sudiček na osudem všech – umocněná mimochodem v loutkovém divadle “živými” herci, resp. loutkoherečkami – tím vymizela, resp. byla velmi omezena. Stejně tak byl oslaben vztah Plaváček – Princezna, byť autorkou originálně napsán, neboť tento zůstal ve slovech a postrádal proces sblížení, což usnadní výraz loutek a vztah herců – “vodičů”. Stejný problém pak nastal

ve městě dědoušků. Tam, kde se inscenátoři spolehli na sílu divadelní představitosti a imaginace, působila inscenace nejsilněji, kde si vypomáhali zbytečnou popisností (zámek děda Vševěda) či přehnanou stylizací (město dědoušků), tam vynívala rozpačitěji. Z vyrovnaného hereckého kolektivu nutno

vyzdvihnout Jakuba Lomnického (Plaváček, Uhlíř) a Vratislava Mikana st. (Král). Ašský soubor se vydal na obtížnou divadelní cestu, ale na cestu správnou. Přejeme jim, aby v tomto sympatickém směřování vydrželi. Mají na to.

Milan Schejbal

Producenti 27. řady kultovního seriálu Star Trek vypustili na veřejnost první, zato překvapující náčrty hlavních postav posádky vesmírné lodi.

Kladným hrdinou zůstává generál James Q. Kirk ml., syn kapitána Jamese T. Kirka a romulandské krásky Klafety, který povede nelítostný souboj s klingonským maršálem Procházkou o vnady spanilého džina Džana, v podání Veroniky Korábková-Rosecké.

**Den očima
Pavla Purkrábka**

Hořelo, má panenko!

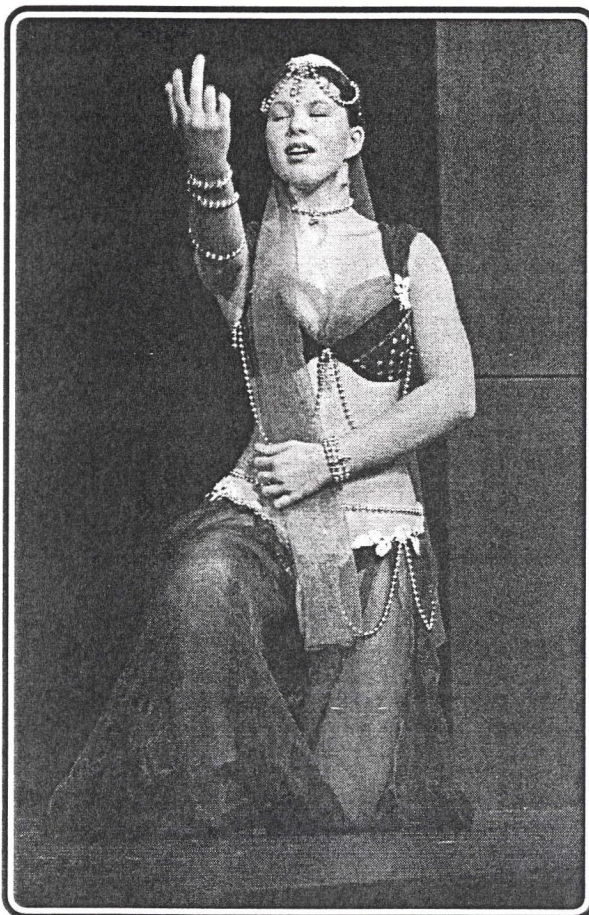
Oddělení Kulturní centrum Rakovník tímto žádá všechny přítomné kuřáky, aby své rozpálené zbytky laskavě odhazovali na místě k tomu určeném, nejlépe do nehořlavých popelníků umístěných v baru Tylova divadla a přilehlých prostorách. K odhazování nedopalků nedoporučuje proutěné, hořlavé odpadkové koše, které lze zahlédnout téměř na každém kroku, zejména kolem sálu.

Děkujeme.

Kouzelná lampa Aladinova

DS DK Žďár nad Sázavou, Saša Lichý

Soubor ze Žďáru nad Sázavou uvedl hru Saši Lichého, která se díky svému vzniku v 50. letech téměř přibližuje penzijnímu věku. Kouzelná lampa Aladinova nepatří k nejběžnějším titulům a je tedy možné mluvit o neotřelé dramaturgii žďárského souboru. Hra má silný příběh plný napětí a zajímavých dějových zvratů. Konflikt probíhá mezi dvěma vyhraněnými skupinami, přičemž cílem té první je bohatství, pro tu druhou je na prvním místě v životě láska. V naší době poznamenané ekonomickým praktikem má vyznění hry přitakávající citu a morálce obzvláště velký význam. Zejména pro dětské publikum. Působivost má i typická orientální moudrost, zachycená jak v replikách, tak i v situacích. Předností jsou výrazně komponované postavy. Lichého text má ale i značné problémy. Ty jsou dány zejména dobou, kdy hra vznikla, tedy zabydleného socialistického realismu, kdy dominantní roli hrálo slovo. Text Kouzelné lampy Aladinovy je velmi mnohomluvný a má rozsáhlé popisné pasáže. Bohužel s tímto problémem se inscenátoři nevyrovnali. Absentuje dramaturgicko-režijní koncepce, vycházející ze současného pocitu. Režisér Jiří Vobecký udělal drobné proškrtky, ale zásahy do textu mohly být podstatně razantnější. Inscenaci by prospělo, kdyby slovní vyjádření bylo převedeno do jevištní akce. Zbytečná jsou i

rozsáhlá líčení, která bezprostředně nesouvisí s dějem a ani neobohacují pohled na jednotlivé postavy.

inscenace, který není doveden do výrazné tečky.

Marie Caltová

O režisérovi s jeho asistentem

Když člověk někde zahlédne napsáno: režie: Jiří Vobecký j. h., napadnou ho tuny otázek směřující zejména k oné zkratce za jménem. Dalo by se tudíž říci, že jsem měl právo cítit se na svůj nadcházející rozhovor připraven, leč co se nestalo... Jen si to představte: skončí představení KOUZELNÁ LAMPA ALADINOVA od DS DK Žďár nad Sázavou, já doladím poslední jemné zádrhele na svém postarším diktafonu, dopíjím svoji, v pořadí pátou, kávu a nic zlého netuše se vydávám do zákulisí, abych se tam poptal po režisérovi. Jenže - ejhle! Jiří Vobecký j. h. není přítomen. Inu, co se dá dělat, člověk může buď kývnout a decentně se vzdát, či se pokusit o navázání kontaktu s jinou osobou mající něco společného s režii představení. Po krátkém intermezzu se tedy spokojuji s asistentem režie Janem Krškou. Usedáme za stůl a rozhovor může začít.

Jak se vůbec může stát, že někdo režíruje v jiném souboru jako host?

Seznámili jsme se s hercem Horáckého divadla v Jihlavě Jiřím Vobeckým a navázali jsme s ním spolupráci.

A původně u vás působil jako herec?

Ne, ne, ne. On je sice profesionální herec, ale poté začal působit u nás jako režisér.

Jak vlastně došlo k nápadu realizace Kouzelné Aladinovy lampy?

Jde zase o nějakou jinou látku. Není to pořád ten samý český Honza a nás v tuhle chvíli víc fascinuje Orient, Islám a tak... Asi jsme pod vlivem tohoto tématu.

Četli jste předtím Pohádky tisíce a jedné noci?

Samozřejmě, každý někdy četl Pohádky tisíce a jedné noci, ale že bychom je nějak speciálně studovali, to ne.

Co chystáte dál?

Ted' dáváme Šest žen Jindřicha Osmého, což je hra pro dospělé. My to totiž takhle střídáme, jednou hrajeme hru pro malého diváka a jednou pro dospělého. — ad —

Chvilka poézie

Václav Tobrman

Měsíc

Poletím jednou na Měsíc
a zapíchnu tam vlajku,
s Vládou Remkem si pivo dám
a pak vyvenčím Lajku.

Až Ty přiletíš na Měsíc,
sebehnou se mi sliny,
budeme spolu vyrábět
maličky Gagariny.

DNEŠNÍ PROGRAM

10.00–10.40

Tylovo divadlo

Kateřina Mančalová a Ivana Bendová

Modrý hrnec

Divadlo BLIC Ostrožská Nová Ves

13.00–14.20

Tylovo divadlo

Jan Jílek

Sůl nad zlato

Divadelní společnost Jitřenka

Ostrava - Poruba

18.30–20.00

Tylovo divadlo

Božena Němcová

Zlatá přadlena

DS Václav, občanské sdružení

KD Zábřeh – Václavov

Stříbrná střela, Ranč XY, Širá prerie, 10,- Kčs, čtení pod lavicí a pusto v hlavě

Abyste viděli, že nejsem zlý mučáčo a že umím plnit sliby, zde máte odpovědi na v minulém článku nadhozené otázky: ne, nic, ne, ano. Doufám, že jsem vás tím dostatečně uspokojil a budete lépe spát, leč nejásejte, váš špion účelně používající všechny dostupné mimikry se pořád prohání po širém foyeru a beznadějně vyhlíží den, kdy bude konečně dokonáno. Rosinanta mu chcipla na mor a dehydrataci už v pouštích KCčka a jeho proklatě nízko visící diktafon netrpělivě čeká, až bude moct uplatnit svojí

chladnou pásku... Avšak do konce své mise má ještě daleko, a na návrat je už pozdě. Což on ví. Táhlým pohybem vyndává ze své kapsy čturu, aby si svažil své popraskané rty a unavenýma očima hledí vstříc svému dnešnímu dobrodružství. Tak se pohodlně usadte a poslouchejte...

Na představení **TŘI ZLATÉ VLASY**

DĚDA VŠEVĚDA od Podividla ažažAš připomněl komusi palác titulní postavy ruskou orbitální stanici, kteroužto skutečnost považují za ryze subjektivní, poněvadž mnohem více lidí jej připodobnilo k nukleární bombě nového tisíciletí. Několika lidem vadila přílišná délka a občasné polopatismus. Během přestavení se ale děti očividně (ušislyšně?) bavily.

Při inscenaci **DS DK Žďár nad Sázavou ALADINOVA KOUZELNÁ LAMPA** vládlo v sále prapodivné ticho. Pravděpodobně kvůli všeobecně rozšířené novodobé chorobě zvané únava, jejíž infekce se dokáže šířit enormní rychlostí a která většinou udeří zcela nečekaně. Jinak si mnozí diváci chválili kostýmní stránku představení (kapitola sama pro sebe je poté kostým princezny Badry, kterýžto pochválila hlavně mužská část v sále).

Co však dodat k představení **Divadla Alfa Plzeň KDÝŽ SE ČERTI ROJILI?** Nadšený potlesk linoucí se po skončení ze sálu nepřeslechl snad nikdo. To ani nešlo, Alfa prostě znovu chca nechca triumfovala, což se odráží i na „ušním“ ohlase. Neustále se opakující lichterky ve stylu bezva, či super naznačují, že skutečnost, že se nehráli původně plánovaní Jeminkote, Psohlavci nikomu žily netrhá.

Inu, příležitostný (a většinou až nechutně) dobrý konec je už u takovýchto příběhů téměř pravidlem. Ostruhy odcházejícího hrdiny nepravidelně cinkají do západu slunce. Hrdina opouští jedno z měst, kterých na své pouti potkal už mnoho. Pro něj to byla jen jedna z dalších zastávek, ale on sám svojí přítomností změnil většinu životů všech osadníků. Starostova žena mu mileneckým gestem mává na rozloučenou a v letmém pohybu ruky upouští na zem mokré, posmrkaný a bůh ví čím splepený kapesníček. - Myslím, že to je kýčovitě až dost, ne? **-ad-**

Večerní představení divadla Alfa z Plzně znamenalo zatím vrchol letošní Popelky. Uvidíme, co přinesou nové příští.

Foto hlb

Kukátko - Toto 3. číslo vydalo oddělení Kulturní centrum dne 14. listopadu 2003.
Redakce: Tomáš Lisý, Adam Doležal, Sandra Nováková, Jan Švácha a Anna Rollová.
Foto a sazba kancelář U Lídy.

KLÁRA®
KVĚTINY
RAKOVNÍK

